

Dalt de la ciutat s'alçava, sobre un pedestal, l'estàtua del Príncep Feliç. Estava completament recoberta de làmines d'or fi; els seus ulls eren dos safirs, i un enorme robí vermell brillava a l'empunyadura de la seva espasa.

—Quina estàtua més bonica! Sembla un àngel! —deia la gent que hi passava a prop.

—Qui pogués ser com el Príncep Feliç!

Un capvespre de tardor, una oreneta va emprendre un llarg viatge cap a Egipte. Quan es va sentir esgotada pel trajecte es va parar a descansar als peus de l'estàtua de Príncep Feliç.

Quan tot just havia agafat el son, va sentir que li queia una gota damunt les ales.

—És curiós, el cel és ple d'estrelles i comença a ploure —va pensar.

Una altra gota, i una altra. Quan ja es disposava a buscar recer al ràfec de la casa més propera, va mirar cap amunt i va veure que els ulls del Príncep Feliç eren plens de llàgrimes.

—Qui ets tu? I per què plores?

Compartir
El príncep feliç

—Sóc el Príncep Feliç. Abans de ser una estàtua era una persona molt feliç. Ara, cobert d'or, estic trist. Enfilat aquí dalt puc veure tota la gent que pateix i necessita ajuda. Darrere d'aquella finestra oberta, una dona està cosint de pressa el vestit per al rei. El fill d'aquesta pobra dona està malalt i té febre, i ella no el pot cuidar perquè ha de treballar. Voldries portar-li el robí del puny de la meva espasa?

Tot i que havia de seguir el seu viatge, l'oreneta va accedir a quedar-se aquella nit per complir l'encàrrec. Va arrencar el preciós robí amb el bec i va volar per damunt de la catedral i del palau reial, ple de llum i de música, fins a arribar al barri més humil de la ciutat. Va entrar per la finestra oberta i va deixar el robí sobre el didal de la modista. Abans d'anar-se'n, va batre les ales sobre la cara del nen per donar-li frescor.

—Que estrany, ja no tinc tant fred! —va dir l'oreneta en tornar al costat del Príncep.

—Això és perquè has fet una bona acció —va respondre-li.

De bon matí, el Príncep Feliç va tornar a adreçar-se a l'oreneta:

—Oreneta, petita oreneta, a l'altra banda de la ciutat hi ha un jove escriptor que ha d'acabar d'escriure el seu llibre abans del migdia i està mort de fred perquè no té llenya per encendre el foc. Agafa un safir dels meus ulls i porta-l'hi; el jove el vendrà a un joier i podrà comprar llenya i acabar l'obra.

L'endemà, quan va anar a acomiadar-se, va sentir la dolça veu del Príncep que li xiuxiuejava:

—Oreneta, allà a la plaça hi ha una pobra venedora de llumins; li han caigut tots al fang i no els podrà vendre. Si us plau, agafa l'altre safir i porta-l'hi perquè no es mori de gana.

Mentre sobrevolava la ciutat, l'oreneta es va fixar en tota la gent que plorava pels carrers. A la tornada, ho va explicar tot al Príncep.

—Estic cobert de làmines d'or pur —va dir el Príncep Feliç—. Si us plau, arrenca-me-les una per una i distribuïx-les entre els que són pobres i ho necessiten.

L'oreneta va complir el desig del Príncep Feliç i les famílies més humils de la ciutat es van omplir d'alegria. Tants dies va dedicar l'oreneta a fer aquella generosa tasca, que les nevades i el gel van caure sobre la ciutat. Havia arribat l'hora de marxar. Es va acostar als peus del Príncep Feliç i va dir-li en veu baixa:

—Adéu, estimat Príncep!

—M'alegra saber que per fi vas cap a Egipte. T'agraeixo aquest llarg temps que has estat amb mi i la felicitat que has repartit per la ciutat —va dir el Príncep Feliç.

L'endemà al matí, quan l'alcalde de la ciutat va passar per davant de l'estàtua va veure-la lletja i ennegrida, sense pedres precioses.

—Sembla l'estàtua d'un captaire —va cridar l'alcalde—; la faré enderrocar i al seu lloc alçaré una estàtua en honor meu.

Mentre enderrocaven l'estàtua va caure a terra el cor de plom del Príncep Feliç, i enganxada al cor hi havia una ploma d'oreneta. Per més que van provar de trencar-lo, no ho van aconseguir.

Adaptació del conte d'Oscar Wilde

